

Anna Katharine Green

LEAVENWORTHSKÝ
PŘÍPAD

Splendidum družstvo

LEAVENWORTHSKÝ PŘÍPAD

ANNA KATHARINE GREEN

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

LEAVENWORTHSKÝ PŘÍPAD

Copyright © Anna Katharine Green, 1878

Translation © Tereza Novotná, 2020

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-141-6 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-142-3 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-143-0 (PDF)

Podle amerického originálu The Leavenworth Case od Anny Katheriny Greenové, přeložila

Tereza Novotná.

Obsah

- I. VELKÝ PŘÍPAD
- II. KORONEROVO VYŠETŘOVÁNÍ
- III. FAKTA A ZÁVĚRY
- IV. KLÍČ
- V. ZNALECKÉ POSUDKY
- VI. ŠOK
- VII. MARY LEAVENWORTHOVÁ
- VIII. NEPŘÍMÉ DŮKAZY
- IX. OBJEV
- X. PAN GRyce DOSTÁVÁ NOVÝ IMPULS
- XI. ZÁHADNÝ VZKAZ
- XII. ELEANORE
- XIII. PROBLÉM
- XIV. PAN GRyce DOMA
- XV. TAJEMNÝ PAN CLAVERING
- XVI. ZÁVĚŤ MILIONÁŘE
- XVII. ZAČÁTEK VELKÝCH PŘEKVAPENÍ
- XVIII. NA SCHODECH
- XIX. V MÉ KANCELÁŘI
- XX. SEN
- XXI. PŘEDSUDEK
- XXII. NOVÁ FAKTA
- XXIII. PŘÍBĚH PŮVABNÉ ŽENY
- XXIV. INSTRUKCE PRO TAJNÉHO AGENTA
- XXV. TIMOTHY COOK
- XXVI. PAN GRyce VYSVĚTLUJE
- XXVII. AMY BELDENOVÁ
- XXVIII. PODIVNÝ ZÁŽITEK

XXIX. POHŘEŠOVANÝ SVĚDEK
XXX. SPÁLENÝ PAPÍR
XXXI. DALŠÍ ŠOK
XXXII. VYPRAVĚNÍ PANÍ BELDENOVÉ
XXXIII. NEČEKANÉ SVĚDECTVÍ
XXXIV. PAN GRyce SE UJÍMÁ ŘÍZENÍ
XXXV. DENÍK
XXXVI. NITKY SE SBÍHAJÍ
XXXVII. BLÍŽÍ SE KONEC
XXXVIII. ÚPLNÉ PŘIZNÁNÍ
XXXIX. VYŘEŠENÍ ZLOČINU

Anna Katharine Greenová – životopis

I. VELKÝ PŘÍPAD

Byl jsem mladším společníkem ve firmě Veeley, Carr & Raymond, advokátů a advokátních poradců, asi rok, když jednoho rána, v době dočasné nepřítomnosti pánů Veeleyho i Carra, přišel do naší kanceláře mladý muž, jehož celkové vzezření svědčilo o spěchu a rozrušení, že jsem při jeho příchodu mimovolně vstal a neurvale se zeptal: „Co se děje? Doufám, že nemáte žádné špatné zprávy.“

„Přišel jsem za panem Veeleyem, je tady?“

„Není! Dnes ráno byl nečekaně odvolán do Washingtonu, domů se vrátí nejdříve zítra, ale pokud mi sdělíte své záležitosti...“

„Vám, pane?“ zopakoval a upřel na mě velmi chladný, ale pevný pohled. Pak se zdálo, že je se svým zkoumáním spokojen, pokračoval: „Není důvod, proč bych to neměl udělat; moje záležitosti nejsou tajemstvím. Přišel jsem ho informovat, že pan Leavenworth je mrtvý.“

„Pan Leavenworth!“ vykřikl jsem a o krok ustoupil. Pan Leavenworth byl starým klientem naší firmy, nemluvě o tom, že byl zvláštním přítelem pana Veeleyho.

„Ano, byl zavražděn; nějaká neznámá osoba mu prostřelila hlavu, když seděl u stolu ve své knihovně.“

„Zastřelen! Zavražděn!“ stěží jsem věřil svým uším. „Jak? Kdy?“ zalapal jsem po dechu.

„Včera večer. Alespoň se tak domníváme. Našli ho až dnes ráno. Jsem soukromý tajemník pana Leavenwortha a bydlím s nimi v domě. Byl to strašný šok, hlavně pro dámy.“

„Hrozné! Pan Veeley z toho bude zdrcený,“ zakroutil jsem zděšeně hlavou.

„Jsou samy,“ pokračoval tichým věcným způsobem, o němž jsem později zjistil, že k němu neodmyslitelně patří, „myslím slečny Leavenworthovy – neteře pana Leavenwortha, a protože se tam dnes bude konat vyšetřování, považuje se za vhodné, aby byl přítomen někdo, kdo jim dokáže poradit. Protože pan Veeley byl nejlepším přítelem jejich strýce, poslaly mě pro něj, ale protože není přítomen, nevím, co mám dělat a kam jít.“

„Jsem pro dámy cizí,“ zněla má váhavá odpověď, „ale pokud jim mohu být nějak nápomocen, moje úcta k jejich strýci je taková...“

Výraz tajemníkůvých očí mě zastavil. Jeho zornice se náhle rozšířily, až se zdálo, že pohltnou celou mou osobu.

„Nevím,“ poznamenal nakonec a lehce se zamračil, což svědčilo o tom, že není úplně spokojen s tím, jak se věci vyvíjejí. „Možná by to bylo řešení. Dámy nesmí zůstat samotné...“

„Už nic neříkejte, já půjdu.“ Posadil jsem se a poslal panu Veeleyovi spěšnou zprávu, po níž jsem spolu s několika dalšími nezbytnými přípravami doprovodil tajemníka na ulici.

„A teď,“ řekl jsem, „mi řekněte všechno, co víte o té strašlivé záležitosti.“

„Všechno, co vím? Na to stačí pár slov. Včera večer jsem ho nechal sedět jako obvykle u jeho stolu v knihovně a dnes ráno jsem

ho našel sedět na stejném místě, téměř ve stejné poloze, ale s prostřelenou hlavou, s ránou velkou jako konec malíčku.“

„A byl už mrtvý?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Hrůza!“ vykřikl jsem. „Mohla to být sebevražda?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Ne. Pistole, kterou byl čin spáchán, se nenašla.“

„Ale pokud to byla vražda, musel tu být nějaký motiv. Pan Leavenworth byl příliš laskavý člověk, než aby měl nepřátele, a pokud byla zamýšlena loupež...“

„K žádné loupeži nedošlo. Nic se neztratilo,“ znovu mě přerušil. „Celá ta záležitost je záhadou.“

„Záhada?“

„Naprostá záhada.“

Otočil jsem se a zvědavě se na něho podíval. Obyvatel domu, v němž došlo k záhadné vraždě, byl docela zajímavý objekt. Ale dobrácká a přitom naprosto nevýrazná tvář muže vedle mě neposkytovala příliš mnoho podkladů ani pro tu nejbujnější fantazii, a tak jsem se téměř okamžitě podíval jinam a zeptal se: „Jsou dámy hodně zničené?“

Udělal nejméně půl tuctu kroků, než odpověděl.

„Bylo by divné, kdyby nebyly.“ A ať už to bylo výrazem jeho tváře v tu chvíli, nebo povahou samotné odpovědi, cítil jsem, že když o těch dámách mluvím s tímto nezajímavým, sebestředným tajemníkem zesnulého pana Leavenwortha, nějak vstupuji na nebezpečnou půdu. Protože jsem slyšel, že jsou to velmi vzdělaná děvčata, nebyl jsem tímto zjištěním úplně potěšen. Proto jsem s jistým vědomím úlevy spatřil blížící se dostavník na Páté avenue.

„Odložíme náš rozhovor, slyším příjíždět dostavník.“

Ale jakmile jsme se v něm usadili, brzy jsem zjistil, že jakákoli konverzace na takové téma je nemožná. Když jsem si tedy v duchu zopakoval, co o panu Leavenworthovi vím, zjistil jsem, že se mé znalosti omezují na pouhý fakt, že je to vysloužilý obchodník s velkým majetkem a dobrým společenským postavením, který, protože nemá vlastní děti, si vzal do svého domu dvě neteře, z nichž jedna už byla prohlášena za jeho dědičku. Jistě, slyšel jsem pana Veeleyho mluvit o jeho výstřednostech a jako příklad uváděl právě tuto skutečnost, že sepsal závěť ve prospěch jedné neteře, čímž zcela vyloučil druhou, ale o jeho životních zvyklostech a stycích s okolním světem jsem věděl jen málo nebo vůbec nic.

Když jsme dorazili před dům, byl tam velký shluk lidí, a sotva jsem si stačil všimnout, že je to rohový příbytek neobvyklé hloubky, už mě dav uchopil a odnesl až k úpatí širokých kamenných schodů. Vyprostil jsem se, i když s jistými obtížemi, kvůli nátlaku obuvníka a řezníka, kteří si zřejmě mysleli, že když se mě chytí za ruce, podaří se jim propašovat se do domu, vystoupil jsem po schodech, a když jsem zjistil, že tajemník je díky nevysvětlitelnému štěstí blízko mě, spěšně jsem zazvonil. Vzápětí se otevřely dveře a v mezeře se objevila tvář, v níž jsem poznal jednoho z našich městských detektivů.

„Pane Gryci!“ vykřikl jsem.

„Pojďte dál, pane Raymonde.“ Vtáhl nás tiše do domu a se zachmuřeným úsměvem zavřel dveře před zklamaným davem venku. „Věřím, že vás nepřekvapuje, že mě tu vidíte,“ řekl a natáhl ruku s postranním pohledem na mého společníka.

„Osobní tajemník zesnulého pana Leavenwortha,“ spěšně jsem dodal.

„Ach,“ opáčil, „tajemník! Ptal se po vás koroner, pane.“

„Takže koroner je už tady?“

„Ano, šel nahoru, aby si prohlédl tělo. Chtěl byste ho následovat?“

„Ne, to není nutné. Jen jsem přišel v naději, že budu moci mladým dámám nějak pomoci. Pan Veeley je pryč.“

„Přesto, když už jste tady, a když se ukazuje, jak je ten případ závažný, řekl bych, že jako mladý začínající právník se s ním budete chtít seznámit do všech podrobností. Ale řiďte se vlastním úsudkem.“

Snažil jsem se a překonal svůj odpor k mrtvolám. „Půjdu,“ řekl jsem.

„Dobrá tedy, pojděte za mnou.“

Ale sotva jsem vkročil na schody, uslyšel jsem, jak někdo sestupuje dolů, a tak jsem se s panem Grycem stáhl do výklenku mezi přijímacím pokojem a salónek a měl jsem čas na poznámku: „Ten mladý muž říká, že to nemohl být lupič.“

„Vskutku!“ upřel zrak na kliku nedalekých dveří.

„Že se nic neztratilo...“

„A řekl vám taky, že všechny uzávěry domu byly dnes ráno nalezeny bezpečně zavřené?“

„To mi neřekl. V tom případě,“ zachvěl jsem se, „musel být vrah v domě celou noc.“

Pan Gryce se temně usmál na kliku dveří.

„Vypadá divně!“ vykřikl jsem.

Pan Gryce se okamžitě zamračil na kliku.

A tady mi dovolte říct, že pan Gryce, detektiv, nebyl hubený, mrštný jedinec s pronikavým pohledem, což nepochybně očekáváte. Naopak, pan Gryce měl podsaditou postavu, líně kráčel a měli jste pocit, že na nic nekouká. Pokud někde jeho oko spočinulo, bylo to vždy na nějakém bezvýznamném předmětu v okolí, na nějaké váze, kalamári, knize nebo knoflíku. Zdálo se, že tyto věci bere velmi vážně, že z nich dělá úložiště svých závěrů, ale co se týče vás – mohl byste být stejně dobře věží na kostele Nejsvětější Trojice a neviděl by vás. V současné době byl tedy pan Gryce, jak jsem již naznačil, v důvěrném vztahu s klikou.

„Na, co myslíte?“

Jeho pohled se přesunul na knoflík na mém rukávu.

„Pojďte, konečně je vzduch čistý.“ Nenamáhal se odpovědět na mou otázku.

Vedl mě a stoupal po schodech, ale zastavil se až na horní podestě. „Pane Raymonde, nemám ve zvyku moc mluvit o tajemstvích své profese, ale v tomto případě všechno závisí na tom, jestli se mi podaří získat správnou stopu hned na začátku. Nemáme tu co do činění s obyčejným darebáctvím, tady pracoval génius. Nyní se někdy naprosto nezasvěcená mysl intuitivně chytí něčeho, co unikne i tomu nejvyspělejšímu intelektu. Pokud se něco takového stane, pamatujte, že jsem váš člověk. Nechodte kolem horké kaše, ale přijďte za mnou. Tohle totiž bude velký případ, uvědomte si, velký případ. Tak pojdte.“

„Ale dámy?“

„Jsou v pokojích nahoře, samozřejmě zarmoucené, ale prý jsou vcelku vyrovnané.“ Přistoupil ke dveřím, otevřel je a pozval mě dovnitř.

Chvíli byla všude tma, ale vzápětí, když si mé oči přivykly, jsem viděl, že jsme v knihovně.

„Tady ho našli, v této místnosti a na tomto místě.“ Přistoupil ke mně a položil ruku na konec velkého stolu, který spolu s přilehlými židlemi zabíral střed místnosti. „Sám vidíte, že je to přímo naproti těmto dveřím.“ Přešel podlahu a zastavil se před prahem úzké chodby, která se otevírala do místnosti za ní. „Protože zavražděný byl nalezen, jak sedí na této židli, a tudíž zády k průchodu, musel vrah postoupit dveřmi, aby zasadil ránu, a zastavil se, řekněme, zhruba tady.“ A pan Gryce se postavil na určité místo na koberci, asi metr od již zmíněného prahu.

„Ale...“ pospíšil jsem si, abych se do toho vložil.

„Tady není místo pro ‘ale’,“ zvolal. „Situaci jsme si prošli.“ A aniž by se obtěžoval toto téma rozvádět, okamžitě se otočil a rychlým krokem mě předešel a vedl do jmenované chodby. „Skříň na víno, skříň na šaty, mycí přístroj, věšák na ručníky,“ vysvětloval a mával rukou ze strany na stranu, skončil u “soukromého bytu pana Leavenwortha”, otevřel tuto pohodlnou místnost.

Soukromý byt pana Leavenwortha! Tady to tedy mělo být, to strašlivé, zakrvácené..., co včera bylo živým, dýchajícím člověkem. Přistoupil jsem k posteli, nad níž visely těžké závěsy, a zvedl jsem ruku, abych je zatáhl, když pan Gryce mě v tu chvíli chytil za ruku a sám odhalil na polštáři ležící chladnou, klidnou tvář, která vypadala tak přirozeně, že mi tím vyrazila dech.

„Jeho smrt byla příliš náhlá na to, aby změnila výraz jeho tváře,“ poznamenal a otočil hlavu na stranu tak, aby byla vidět strašidelná rána v zadní části lebky. „Taková díra pošle člověka ze

světa bez většího povšimnutí. Lékař vás přesvědčí, že si ji nemohl způsobit sám. Je to úkladná vražda.“

Vyděšeně jsem spěšně couvl, když mi pohled padl na dveře umístěné přímo naproti mně v boční stěně směrem do haly. Zdálo se, že jsou jediným východem z místnosti, s výjimkou průchodu, kterým jsme vstoupili, a nemohl jsem se ubránit myšlence, zda právě těmito dveřmi vrah vstoupil na své okružní cestě do knihovny. Ale pan Gryce, který si zřejmě všiml mého pohledu, ačkoli ten jeho byl upřen na lustr, si pospíšil s poznámkou, jako by odpovídal na můj dotaz: „Našli jsme je zamčené zevnitř; možná přišel tudy a možná ne; nepředstíráme, že to víme.“

Když jsem si teď všiml, že postel je ve svém uspořádání neporušená, poznamenal jsem: „Takže neodešel?“

„Ne, ta tragédie musí být stará deset hodin. Vrah měl dost času na to, aby vše v klidu vyhodnotil a připravil se na všechny eventuality.“

„Vrah? Koho podezříváte?“ zašeptal jsem.

Nechápavě se podíval na prsten na mém prstu.

„Každého a nikoho. Není na mně, abych podezříval, ale abych odhaloval.“ Spustil závěs na původní místo a vyvedl mě z místnosti.

Protože právě probíhalo koronerovo vyšetřování, pocítil jsem silnou touhu být přítomen, a tak jsem požádal pana Gryce, aby dámy informoval, že pan Veeley je nepřítomen ve městě a že jsem přišel jako jeho náhradník, abych jim poskytl veškerou pomoc, kterou by mohly při tak smutné příležitosti potřebovat, a vydal jsem se do velkého salonu dole a posadil se mezi různé osoby, které se tam shromáždily.

II. KORONEROVO VYŠETŘOVÁNÍ

Několik minut jsem seděl omámen náhlou záplavou světla, které mě vítalo z mnoha otevřených oken; pak, když se mi do vědomí začaly vtírat silně kontrastní rysy scény přede mnou, jsem zjistil, že prožívám něco podobného jako před lety pocit dvojí osobnosti, který následoval po nuceném užití éteru. Stejně jako tehdy jsem si připadal, že žiji dva životy najednou: na dvou různých místech, kde se odehrávají dvě odlišné události, tak i nyní jsem se zdál být rozdělen mezi dva neslučitelné myšlenkové proudy; nádherný dům, jeho důmyslné vybavení, drobné záblesky včerejšího života, jak je vidím v otevřeném klavíru s notami, vedle dámský vějíř, zaměstnávaly mou pozornost úplně stejně jako pohled na dav nesourodých a netrpělivých lidí, kteří se kolem mě tísnili.

Možná, že jeden z důvodů spočíval v mimořádné nádheře místnosti, v níž jsem se nacházel; záře saténu, lesk bronzu a třpyt mramoru mě oslepoval. Ale spíše se přikláním k názoru, že to bylo hlavně díky síle a výmluvnosti jistého obrazu, který mě upoutal na protější stěně. Roztomilý obraz – dost sladký a poetický na to, aby ho vymyslel ten nejidealističtější z umělců: také prostý – představa mladé modrooké kokety v kostýmu z dob prvního císařství, která

stojí na lesní cestě a ohlíží se přes rameno na někoho, kdo ji sleduje – a přitom má v koutcích svých mírných očí a dětských rtů takovou špetku něčeho ne zcela svatého, že to na mě zapůsobilo jako individualita života. Nebýt rozevlátých šatů s pasem téměř v podpaží, krátce střižených vlasů na čele a dokonalé šíje a ramen, považoval bych ji za doslovný portrét jedné z dam v domě. Ve skutečnosti jsem se nemohl zbavit představy, že jedna, ne-li obě neteře pana Leavenwortha na mě shlížejí z očí této podmanivé blondýnky s vyzývavým pohledem a zakazující rukou. Tato představa na mě zapůsobila tak živě, že jsem se při pohledu na ni napůl zachvěl a přemýšlel, jestli to milé stvoření neví, co se v tomto domě událo, a pokud ano, jak tam mohla stát a tak vyzývavě se usmívat.

V tom jsem si náhle uvědomil, že jsem ten malý hlouček mužů kolem sebe sledoval se stejným zaujetím, jako kdyby nic jiného v místnosti nepřitahovalo mou pozornost; že tvář koronera, přísně inteligentní a pozorná, se mi vryla do paměti stejně zřetelně jako tvář tohoto půvabného obrazu nebo jasněji řezané a vznešenější rysy sošné Psyché, která zářila v jemné kráse z karmínově zavěšeného okna po jeho pravici; ano, dokonce i to, že se přede mnou shlukly různé tváře porotců, ačkoli většina z nich byla všední a bezvýznamná; rozechvělé postavy vzrušeného služebnictva se tísnily ve vzdáleném koutě; a ještě nepříjemnější vzhled bledého, ušmudlaného reportéra, který seděl u malého stolku a psal s příšernou dychtivostí, z níž mi běhal mráz po zádech, byly všechny stejně pevným prvkem v pozoruhodné scéně přede mnou jako nádhera okolí, která z jejich přítomnosti dělala takovou noční můru nesouladu a nereálnosti.

Mluvil jsem o koronerovi. Štěstí tomu chtělo, že jsme se znali. Nejenže jsem ho už dříve viděl, ale často jsem s ním vedl rozhovory. Jmenoval se Hammond a byl všeobecně považován za muže více než obyčejně bystrého, plně schopného vést důležité vyšetřování s potřebnou obratností a adresností. Ačkoli jsem byl, nebo spíše mohl být, zainteresován na tomto konkrétním vyšetřování, nemohl jsem si nepogratulovat k našemu štěstí, že máme tak inteligentního koronera.

Pokud jde o jeho přísedící, byli vybráni náhodně z ulic, ale z takových ulic, jako je Pátá a Šestá avenue, a vypadali stejně inteligentně a kultivovaně jako náhodní cestující v některém z našich městských dostavníků. Vskutku jsem mezi nimi zaznamenal pouze jednoho, který se zdál mít větší zájem o vyšetřování; všichni ostatní se zdáli být při plnění svých povinností vedeni obyčejnými instinkty lítosti a rozhořčení.

Doktor Maynard, známý lékař z šestatřicáté ulice, byl prvním předvolaným svědkem. Jeho svědectví se týkalo povahy zranění, které bylo nalezeno na hlavě zavražděného. Protože některá fakta, která uvedl, se pro nás v našem vyprávění pravděpodobně ukáží jako důležitá, přistoupím ke shrnutí toho, co řekl.

Předtím, než začal vyprávět o sobě a o tom, jak ho do domu přivolal jeden ze sluhů, uvedl, že po svém příchodu našel mrtvého ležet na posteli v předním pokoji ve druhém patře s krví sraženou kolem rány po pistoli na zátylku; zřejmě tam byl přenesen z vedlejšího bytu několik hodin po smrti. Byla to jediná rána, kterou na těle objevil, a po jejím prozkoumání našel a vyjmul kulku, kterou nyní předal porotě. Ležela v mozku, vnikla do spodiny lebeční, prošla šikmo vzhůru a okamžitě zasáhla prodlouženou míchu, což

způsobilo okamžitou smrt. Skutečnost, že kulička vnikla do mozku tímto zvláštním způsobem, považoval za hodnou pozornosti, protože by způsobila nejen okamžitou smrt, ale i naprostou nehybnost. Navíc z polohy průstřelu a směru, kterým kulka šla, bylo zjevně nemožné, aby výstřel vypálil muž sám, i kdyby stav vlasů v okolí rány zcela neprokazoval, že výstřel byl vypálen z místa vzdáleného asi tři nebo čtyři metry. Dále, vzhledem k úhlu, pod kterým kulka vnikla do lebky, bylo zřejmé, že zemřelý musel v té době nejen sedět, o čemž nemůže být sporu, ale musel se také věnovat nějaké činnosti, která jeho hlavu přitahovala dopředu. Aby totiž kulka pronikla do hlavy vzpřímeně sedícího člověka pod úhlem 45 stupňů, jak je zde vidět, bylo by nutné nejen držet pistoli velmi nízko, ale i ve zvláštní poloze; zatímco kdyby byla hlava skloněna dopředu, jako při psaní, mohl by člověk držící pistoli přirozeně s ohnutým loktem velmi snadno vystřelit kulku do mozku pod pozorovaným úhlem.

Když byl dotázán na tělesné zdraví pana Leavenwortha, odpověděl, že zesnulý se v době smrti zdál být v dobrém stavu, ale protože nebyl jeho ošetřujícím lékařem, nemůže se k této otázce bez dalšího vyšetření jednoznačně vyjádřit; na poznámku porotce poznamenal, že neviděl pistoli ani zbraň ležet na podlaze, ani nikde jinde v žádné z výše uvedených místností.

Stejně tak bych zde mohl dodat to, co následně uvedl, že podle polohy stolu, židle a dveří za nimi musel vrah, aby splnil všechny podmínky dané situací, stát na prahu chodby vedoucí do místnosti za ním nebo těsně u něj. A také, že vzhledem k tomu, že koule byla malá a z brokové hlavně, a tudíž obzvláště náchylná k odklonům při průchodu kostmi a kůstkami, zdálo se mu zřejmé, že oběť

nevyvinula žádné úsilí, aby zvedla nebo otočila hlavu, když se k ní její vrah přiblížil; z toho vyplynul děsivý závěr, že šlo o obvyklý krok a že přítomnost jejího držitele v místnosti byla buď známá, nebo očekávaná.

Když skončila výpověď lékaře, zvedl koroner kulku, která ležela před ním na stole, a chvíli ji zamyšleně převaloval mezi prsty; pak vytáhl z kapsy tužku, spěšně načmáral na kus papíru jednu nebo dvě řádky a zavolal si k sobě důstojníka a tichým tónem vydal nějaký příkaz. Důstojník vzal papír, chvíli si ho vědoucně prohlížel a pak si vzal klobouk a odešel z místnosti. Seděl jsem na místě, odkud jsem měl výhled ven a viděl, jak se tam strážník zastavil, přivolal si drožku, spěšně do ní nastoupil a zmizel směrem k Broadwayi.

III. FAKTA A ZÁVĚRY

Obrátil jsem pozornost zpět do místnosti, kde jsem se nacházel, a zjistil jsem, že koroner si prohlíží memorandum přes velmi působivé zlaté brýle.

„Je tu komorník?“ zeptal se.

Vzápětí nastal mezi skupinou služebnictva v rohu rozruch a z jejich středu vystoupil inteligentně vyhlížející, i když poněkud nabubřelý Ir a postavil se naproti porotě. „Ach,“ pomyslel jsem si, když můj pohled narazil na jeho precizní knír, vyrovnaný pohled a uctivě pozorný, i když v žádném případě ne pokorný výraz, „tady je vzorný sluha, který se pravděpodobně ukáže jako vzorný svědek.“ A nemýlil jsem se; sluha Thomas byl ve všech ohledech jeden z tisíce – a věděl to.

Koroner, na kterého, stejně jako na všechny ostatní v místnosti, zřejmě udělal podobně příznivý dojem, ho bez váhání začal vyslýchat.

„Jmenujete se prý Thomas Dougherty?“

„Ano, pane.“

„Nuže, Thomasi, jak dlouho jste zaměstnán ve své současné pozici?“

„Už to musí být tak dva roky, pane.“

„Vy jste ten, kdo jako první objevil tělo pana Leavenwortha?“

„Ano, pane, já a pan Harwell.“

„A kdo je pan Harwell?“

„Pan Harwell je osobní tajemník pana Leavenwortha, pane.“

„Velmi dobře. V kterou denní či noční dobu jste tedy učinili tento objev?“

„Bylo to brzy, pane; dnes brzy ráno, asi v osm hodin.“

„A kde?“

„V knihovně, pane, u ložnice pana Leavenwortha. Vtrhli jsme dovnitř, protože jsme měli o něho obavy, neboť nepřišel na snídani.“

„Vtrhli jste dovnitř násilím, takže dveře byly zamčené?“

„Ano, pane.“

„Zevnitř?“

„To nemohu říct, ve dveřích nebyl žádný klíč.“

„Kde ležel pan Leavenworth, když jste ho poprvé našli?“

„Neležel, pane. Seděl u velkého stolu uprostřed svého pokoje, zády ke dveřím ložnice, byl předkloněný a hlavu měl položenou na ruku.“

„Jak byl oblečený?“

„V obleku, pane, tak jak včera večer přišel od stolu.“

„Byly v pokoji nějaké stopy po tom, že došlo k zápasu?“

„Ne, pane.“

„Nějaká pistole na podlaze nebo na stole?“

„Ne, pane?“

„Nějaký důvod se domnívat, že došlo k pokusu o loupež?“

„Ne, pane. Pan Leavenworth měl v kapsách hodinky i peněženku.“